

Voorwoord

Het kon de afgelopen tijd niet op in onze parochie: een prachtig Job-pleinfeest met daaraan voorafgaand een interessante en bevlogen lezing van ex-premier Dries van Agt, pastoor Pieter Scheepers met een pittig interview in de krant, als voorganger te zien op de televisie en tien jaar priester, zuster Augusta met een lintje onderscheiden door de koningin, de geboorte van een nieuw beleidsplan voor de komende vijf jaren, een mooie eerste communie-viering en een gezellige vrijwilligersavond. En dan zijn we vast nog wel dingen vergeten. Hoe dan ook: St. Caecilia is een bruisende parochiegemeenschap! Zo ook dit zomernummer van *Caecilia.com*, beginnend met een bijdrage van onze bisschop Mgr. Hurkmans die welwillend inging op ons verzoek een start te maken met een nieuwe serie artikelen over 'katholiek-zijn: wat betekent dat?' In de komende nummers zullen we ook anderen uitnodigen om hun visie te geven op wat 'katholiek-zijn' voor hen betekent.

De komende weken zal het ongetwijfeld wat stiller worden in ons dorp: de vakantieperiode breekt aan en velen zullen thuis, in eigen land of over de grens hun accu gaan opladen. Even weg uit de vertrouwde omgeving, even de dagelijkse sleur doorbreken: we hebben het op z'n tijd allemaal even nodig. Voor degenen die weg gaan, kan een oud Iers reisgebed hen misschien vergezellen:

*Moge de weg zich openen
om jou te ontmoeten.
Moge je de wind mee hebben
en de zon warm op je gezicht voelen schijnen.
En totdat wij elkaar weer zien
moge God je vasthouden
in zijn beschermende hand.*

Redactie

Katholiek

Het woord katholiek roept in onze omgeving in eerste instantie op: ‘niet protestant’. Het is de naam van de gelovigen die behoren tot de Rooms Katholieke Kerk. “Ik ben katholiek”, zo getuigt men. Katholiek roept ook iets op van ruimhartigheid. Katholieken doen niet te benepen, ze leven ruimhartig. Die kwalificaties geeft men vaak aan katholieke mensen. Wanneer je in een gewoon woordenboek kijkt, staat er bij het woord katholiek dat het ook de betekenis heeft van ‘algemeen’. We mogen dan denken aan ‘allesomvattend’.

Geloofsbelijdenis

Wanneer we iets dieper kijken naar de betekenis van het woord katholiek komen we uit bij de geloofsbelijdenis. Al in de vroege Kerk is men gekomen tot een compacte samenvatting van punten waarin de gelovigen van de Katholieke Kerk geloven. We geloven in één God. Daar voegen we aan toe dat Hij Vader is en Schepper van al wat bestaat. We geloven in Jezus Christus. Daar voegen we aan toe dat hij geboren is uit een Maagd, dat hij geleden heeft, gestorven is, begraven en verrezen. En dat Hij zit aan de rechterhand van de Vader. Wij geloven in de Heilige Geest. Het geloven in de Heilige Geest koppelen we meteen aan het geloven in de Katholieke Kerk. Waar de Kerk is, daar is ook Gods Geest, en waar Gods Geest is, daar is de Kerk met het aanbod van alle genade. Aan het geloven in de Kerk voegen we toe dat de Kerk één, heilig, katholiek en apostolisch is.

Kerk van Christus

Wat betekent het dat wij belijden te geloven in een Katholieke Kerk? De vier toevoegingen die in de geloofsbelijdenis zijn toegevoegd aan de Kerk zijn karakteristieken die horen bij het wezen van de Kerk. Dat de Kerk katholiek is wil zeggen dat zij universeel is. De Kerk van Christus is er om te bloeien in alle naties door alle eeuwen heen. Het Evangelie duidt die universaliteit aan waar Jezus zegt tot zijn Apostelen: “Gaat uit over de hele wereld en doopt allen in de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest en leert hen alles te onderhouden wat Ik u geleerd heb”.

Universeel

Het woord katholiek kan bij ons dus van alles oproepen, maar het is toch in eerste instantie een uitnodiging om bij dit woord te denken aan een van de vier belangrijke karakteristieken van de Kerk van Christus waartoe wij mogen behoren en die een universele zending blijft houden. Zij is in haar oorsprong missionair.

Mgr. Drs. A.L.M. Hurkmans

Bisschop van 's-Hertogenbosch

Vakantie

Vakantie is een betoverend woord! Veel mensen worden er door aangetrokken en weken van te voren worden vakantieplannen gemaakt. Wanneer en hoe vieren we vakantie?

Vieren! Want het is een periode die anders is dan de gewone alledaagse dag. We leggen ons werk even neer, de agenda's worden weggelegd en we proberen de zorgen en problemen opzij te zetten. We willen in deze weken iets anders. Sommigen zoeken het ver weg, anderen dicht bij huis. Maar waar we ook heen gaan, altijd is er iets nieuws te ontdekken: andere mensen, culturen en gebruiken.

Verwondering

Zeker vinden we overal de natuur, groots in zeeën, bergen en dalen, maar ook in het gewone en kleine om ons heen. De bloemen, vlinders, dieren en planten. Ze laten de pracht van de natuur zien, tenminste als we kijken. Soms gaan we er aan voorbij en zien we niets van een mooie zonsondergang of van het opkomen van de zon, of van de lucht met telkens andere wolkenformaties. Het is met de natuur zoals met vele dingen in ons leven: we moeten vaak nog leren om er aandacht aan te schenken, niet alles zo gewoon te vinden, maar om het in ons binnen te laten - want dan pas kunnen we genieten. Dan staan we vol verwondering stil bij de grootsheid van de schepping.

Stilte

Dan moet ik denken aan Psalm 8: “Als ik naar de hemel kijk, de zon, de maan en de sterren, als ik de grootsheid van de schepping zie, wat is dat een kunstwerk van Zijn handen en wat is dan deze kleine mens, waar deze grote kunstenaar zo veel om geeft!” Je wordt er stil van.

En voor deze vorm van genieten hoeven we niets te betalen! Rust, stilte en schoonheid: het wordt ons gratis gegeven. Het kost alleen de moeite om er naar te kijken. Genieten is een kunst! Stil worden roept altijd iets wakker in je.

Ook Jezus zocht vaak de stilte op. Graag ging Hij naar het meer van Genesareth of naar de bergen, weg van de drukte van de dag. Ook Hij had

zijn vrije dagen nodig om tot rust te komen. Ook Hij moest van tijd tot tijd de 'accu opladen' om daarna weer fris aan het werk te kunnen gaan.

Genieten

Wij krijgen de kans om er enkele weken op uit te trekken, of om gewoon thuis te blijven en te doen waar we zin in hebben. Tot rust komen, genieten van de grote en kleine dingen om ons heen: dat is vakantie houden.

Geniet er van want "een levenskunstenaar is hij, die de zomer zo doorbrengt dat hij er 's winters door verwarmd wordt".

Ik wens u allen zo'n vakantie toe!

Pastoor Pieter Scheepers

Wordt de St. Caeciliaparochie nu ook
hofleverancier?

Loesje

De Palestijnse kwestie

Er hing een gespannen sfeer in de pastorie, waar de leden van de St. Jobstichting en Mozaïekbijeenkomsten op 19 april 's avonds om half acht op de heer Dries van Agt zaten te wachten: wat zal de avond ons brengen? Het feit dat er twee mensen voor de kerk briefjes stonden uit te delen met een verwijzing naar een website “voor de juiste informatie over Israël”, maakte mij in ieder geval onzeker. Zou die parochiaan die geprotesteerd had tegen de lezing van Dries van Agt over de Palestijnse kwestie toch gelijk krijgen, dat je daar de kerk niet voor open mag stellen?

Bomvolle kerk

Door de gordijnen heen zagen wij dat de kerk gelukkig al snel vol liep. Dries van Agt begon zijn betoog dan ook met de vraag of de kerk hier zondags ook zo vol zat. Zuster Augusta – die naast mij zat – reageerde met een beetje trots, maar wel zachtjes “Ja, zeker!” Dries van Agt was herkenbaar door zijn klassieke zinsopbouw met ‘zowel-als’ en zijn typische ‘van Agt-woordenschat’ met zinnen als ‘luttele weken slechts’ of toen hij geëmotioneerd sprak over het onrecht, de Palestijnen aangedaan: “Ja, dan treed ik buiten mijn oevers.”

Fijngevoelig

De Palestijnse kwestie is een controversieel en emotioneel onderwerp. Dries van Agt behandelde het fijngevoelig; niet kwetsend, maar wel met overtuiging, overredingskracht en uitstraling. Hij legde meteen de nadruk op het onderscheid tussen de joden en de joodse staat. Als je kritiek hebt op de staat Israël, mag je niet nagewezen worden als een antisemiet. Het is stuitend om miljoenen vermoorde joden te misbruiken om zo te beweren dat de levende joden nog steeds slachtoffer zijn van jodenhaat.

Wat mij raakte was het verhaal over hoe Israëlische soldaten Palestijnen vernederen door bijvoorbeeld een jongen te dwingen een hond na te doen. Dat recht heeft een bezetter nooit. Van alle bezwaren van Dries van Agt tegen de staat Israël is het bouwen van de muur door Israël op Palestijns grondgebied het meest in strijd met het internationale recht.

Overtuigend

De lezing van Dries van Agt heeft veel mensen aan het denken gezet over de Palestijnse kwestie.

Ik waardeer het ten zeerste in Van Agt dat hij nu zijn nek durft uit te steken om onrechtvaardige toestanden aan de kaak te stellen. Dat dit kan plaatsvinden in onze Caeciliakerk is een teken van openheid en gastvrijheid. Veel inwoners van Berkel-Enschot hebben weer kennis gemaakt met onze kerk. Dat was een van de beweegredenen toen wij 11 jaar geleden met de Mozaïekbijeenkomsten begonnen.

Na Antoine Bodar en Kader Abdollah was Dries van Agt een goede keus van de werkgroep. Het onderwerp is actueel en Dries van Agt vulde de avond overtuigend in.

Herman Janssen

namens de werkgroep Sint Job en Mozaïekbijeenkomsten

info@plant-een-olijfboom.nl
www.plant-een-olijfboom.nl

Uit de pers geplukt...

- “Onze kinderen moeten we niet alleen voorbereiden op een kennismaatschappij, maar ook op een waardensamenleving. Kritisch kennismaken met de hoofdlijnen van die waardesystemen zou een verplicht vak dienen te zijn op elke middelbare school”.
(Leo Salemink, historicus, in *VolZin* 20 april 2007)
- “De wereld is en prachtig schilderij. Daar moet een schilder achter zitten.”
(Marianne Thieme, politiek leider van de Partij voor de Dieren, in *VolZin* 20 april 2007 / interview in *Vrouw*)
- “Natuurlijk is vrijheid van godsdienst een groot goed. We moeten alleen beseffen dat dit recht is verworven in een context waarin je niet op de brandstapel komt als je er een mening op nahoudt die overheid, kerk of moskee onwelgevallig is.”
(Heleen Dupuis, emeritus hoogleraar medische ethiek in Leiden, in *Brabants Dagblad* 28 april 2007)
- “Religie is, anders dan de rooms-katholieke kerk nu uitdraagt, niet iets wat alleen in de kerk en volgens de heilige regels kan plaatsvinden. Gelukkig laat het heilige zich niet monopoliseren. Mensen gaan ermee op de loop, of liever gezegd: het heilige gaat met de mensen op de loop.”
(Gerard Rooijackers, bijzonder hoogleraar etnologie aan de Universiteit van Amsterdam, in *Trouw/De Verdieping* van zaterdag 5 mei 2007)
- “Een kerkdienst is iets anders dan een theateropvoering, de aandacht hoort uit te gaan naar God.”
(Geertjan van Rossem, plebaan van de Sint-Jan in Den Bosch, in *Brabants Dagblad* 10 mei 2007)
- “Veel parochies zijn verworven tot getto's van religieus amateurisme.”
(Cor Mennen, pastoor in Oss, in *Brabants Dagblad* 12 mei 2007)

Column

Een lange sliert mensen, langzaam lopend achter elkaar aan. Soms wat dringend om de directe voorligger in te halen om vervolgens in eigen tempo weer de wandeling te kunnen hervatten. Jong en oud, man en vrouw lopen samen. Van tijd tot tijd een kruispunt overstekend, alwaar een behulpzame dorpsgenoot helpt om de weg over te steken. Gedurende de tocht wordt er vrolijk op losgepraat, gesnoept, gedronken, gelachen en (al was het dit jaar wat mager) ook gezongen. Al voor de vierde dag achtereen. U begrijpt het: ik doel op de avondvierdaagse. Een dorpsse happening die in de meeste Nederlandse gemeenten al sinds de Tweede Wereldoorlog wordt georganiseerd. En na de vierde avond wacht de deelnemers een warm welkom door familie, burens, vrienden en kennissen. Er wordt snoep uitgedeeld en je ontvangt een verdiende medaille voor je inspanningen.

Ik moest na de vierde en dus laatste avond denken aan een andere sliert mensen. Ook jong en oud, man en vrouw. Bij hen echter geen vrolijke gezichten en – ondanks het feit dat het in hun natuur ligt – wordt er niet gezongen, er is geen rugzak met een flesje cola en vers sinaasappelsap, kinderen hebben niet de keuze uit een lolly of een Mars en er zijn geen behulpzame landgenoten om bij gevaarlijke kruispunten te helpen met oversteken. Sterker, deze mensen zijn constant op hun hoede en stralen angst uit, lopen niet alleen de avonden, maar zijn ook overdag en 's nachts onderweg zolang als hun benen vooruit kunnen. Mensen op de vlucht. Bijvoorbeeld in Darfur. En als ze dan op de plaats van bestemming zijn (een opvangkamp met soms meer dan honderdduizend vluchtelingen), zijn ze nog altijd niet veilig. Want ook in de kampen heerst er strijd over het weinige voedsel, water en medische hulpverlening.

Al ruim vier jaar bestaat er een conflict in deze Soedanese regio tussen rebellenbewegingen, Arabische militieën en het regeringsleger. Het 'conflict' zou tot nog toe minstens tweehonderdduizend mensen het leven hebben gekost en heeft maar liefst tweeënhalve miljoen mensen op de vlucht gejaagd. Weliswaar krijgt het conflict en de vreselijke omstandigheden waarin de Soedanese burgerbevolking (bestaande uit veehouders en

landbouwers) de laatste tijd meer aandacht in het Westen, maar niet die aandacht die nodig is om echt stappen te zetten in de richting van een oplossing.

Organisaties van buiten Soedan die een rol proberen te spelen tussen de ruziënde partijen zijn er nog slechts enkele, waaronder vooral de non-gouvernementele organisaties, zoals Artsen zonder Grenzen. Westerse politiek en de wereldkerk spelen niet de rol die men van hen zou mogen verwachten: duidelijk, met één gezicht en gericht op spoedige beëindiging van de ellende in de drie provincies die samen Darfur vormen. Natuurlijk spelen deze partijen via stille diplomatie hun rol en blazen ze hun welgemeende deuntje mee, maar een nadrukkelijke, continue aandacht ziet in ieder geval de gewone burger (zowel in Darfur, als in het Westen) niet van deze organisaties. En dat is tenminste opvallend te noemen. Immers, zowel de westerse landen (in dit gebied voornamelijk Frankrijk) en de wereldkerk hebben beiden in de geschiedenis van deze regio een grote rol gespeeld. Uiteraard kunnen 'we' niet overal en altijd tegelijkertijd zijn en ook nog eens optreden, maar keuzes om je als organisatie op een onderwerp wel of niet op te focussen worden uiteindelijk wel gemaakt. En tot nog toe is die door deze organisaties niet gemaakt voor de regio Darfur. De reden voor het ontbreken van voldoende, openlijke druk op de conflicterende partijen zal waarschijnlijk te maken hebben met uiteindelijk maar één ding: belang. En in dit geval valt het belang van de hulpbehoevenden kennelijk niet samen met het belang van het Westen of van de wereldkerk.

Ook volgend jaar lopen we weer gewoon met z'n allen door ons dorp; pratend, lachend en drinkend. Ons belang is dan om de vierde dag de finish te halen en dit weer met elkaar te vieren. Het belang van aandacht voor hulpbehoevenden is dan wellicht naar een andere regio in de wereld verplaatst, maar blijft onverminderd belangrijk.

Vincent van Baaren

Restauraties succesvol afgerond

Voortvarende activiteiten van de stichting St. Caecilia

Om gelden bij elkaar te brengen voor de restauratie van de kerk benaderde emeritus-pastoor Hein Tops in 1994 een aantal parochianen om daarvoor een commissie op te richten. Deze commissie kwam er al spoedig en besloot om financiële redenen tot de oprichting van een aparte stichting, los van het kerkbestuur: de stichting St. Caecilia. De nieuwe stichting stelde op een voortvarende manier allerlei actieplannen op om de restauratie van de kerk te kunnen bekostigen, zoals de verkoop van het speciale Caecilia-bier met een eigen etiket, het organiseren van goederen- en dienstenevelingen, het vervaardigen van ansichtkaarten, de oprichting van de 'club van honderd' en nog vele andere activiteiten.

Door het financiële succes van al deze activiteiten kon zowel het dak als het interieur van de kerk opgeknapt worden. Bij de financiering van dit alles was ook de toen nog zelfstandige gemeente Berkel-Enschot betrokken.

Eind 2004 bleek de toestand van de kerktoren en het dak van het parochiecentrum zo slecht, dat er opnieuw een beroep op de stichting gedaan werd om middelen bij elkaar te krijgen voor de restauratie van beide objecten. Na twee jaar vol nieuwe activiteiten, gevraagde (en verkregen) subsidies en giften zijn ook deze restauraties met succes afgerond.

Ook na de restauratie van de kerktoren en het dak van het parochiecentrum blijft de stichting St. Caecilia bestaan om zonedig in de toekomst noodzakelijke restauratiewerkzaamheden te kunnen ondersteunen.

Ingrid Heuts

namens de stichting St. Caecilia

Samen onderweg

Nieuw pastoraal beleidsplan 2007-2012

Op al onze levensmiddelen die we in de supermarkt kopen, staat sinds een aantal jaren op of onder de verpakking altijd de uiterste verkoopdatum aangegeven. Handig om te weten, want verlopen spullen koop je immers liever niet. Met ‘tenminste houdbaar tot’ ligt het wat ingewikkelder: je weet dan maar nooit hoe lang het daarna nog bruikbaar is.

Op weg naar een nieuw beleidsplan

Met een beleidsplan ligt het meestal net zo: wanneer de jaren verstreken zijn, kun je er niet meer mee aankomen, maar dat wil niet zeggen dat het niet meer bruikbaar zou zijn. Alleen is dan de vraag: hoe lang nog? En hoewel in kerkelijke kringen nogal eens snel met de eeuwigheid wordt gezwaaid, ontkomen ook pastorale beleidsplannen er niet aan om tijdig te worden bijgesteld en gereviseerd.

Daarom formeerde het kerkbestuur van de St. Caecilia-parochie ruim twee jaar geleden een werkgroep met de opdracht het parochiële beleidsplan van 2001-2005 te evalueren en een nieuw beleidsplan voor de komende jaren op te stellen. Om deze evaluatie zo breed mogelijk te maken, organiseerde de werkgroep allereerst een schriftelijke enquête onder de leden van alle werkgroepen en alle parochianen van de St. Caecilia-parochie.

Toen de werkgroep daadwerkelijk aan de slag ging voor het nieuwe beleidsplan dienden zich – mede door het vertrek van diaken Jan Joosten en de aanstelling van de nieuwe pastoor Pieter Scheepers – gaandeweg met name de toekomstige samenwerkingsverbanden met de St. Willibrordus-parochie in Berkel aan. Op voorstel van de oorspronkelijke werkgroep werd de werkgroep dan ook uitgebreid met een drietal leden van de St. Willibrordus-parochie.

Uitzicht op de toekomst

De activiteiten van de werkgroep resulteerden deze maand in een voorstel voor een beleidsplan voor de beide parochies St. Caecilia en St.

Willibrordus: *Samen onderweg, 2007-2012*. In dit beleidsplan wordt geschetst wat voor parochiegemeenschappen wij willen zijn en hoe een

toekomstig parochiemodel – met vrijwilligers als dragende kracht – er uit zou kunnen zien. Op basis van een analyse van de huidige stand van zaken en een inventarisatie van veranderende wensen, behoeften en mogelijkheden, biedt het nieuwe beleidsplan uitzichten naar verdere toekomstige samenwerking tussen beide parochies.

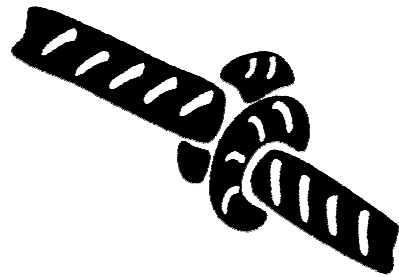
Werk aan de winkel

Een beleidsplan geeft richting aan de toekomst: waar staan we voor, waaraan willen we in de komende jaren werken? Het is geen activiteitenplan, waarin concrete en uitvoerende acties worden beschreven. Wel is het natuurlijk van belang, dat dit de komende maanden ter hand wordt genomen. Daarom beraden de beide besturen zich de komende tijd over de manier waarop aan dit beleidsplan handen en voeten kan worden gegeven.

Na definitieve vaststelling van de tekst door kerkbesturen, pastoraatsgroep en parochievergadering zal het nieuwe beleidsplan in het nieuwe pastorale werkjaar worden aangereikt aan alle werkgroepen; de tekst zal dan ook te vinden zijn op de website van beide parochies.

Jan Simons

*namens de Werkgroep
Beleidsplan*

De werkgroep bestond aanvankelijk uit Vincent van Baaren, Piet van den Hoven, Nico Kwantes, Jan Simons en Peter Wouters, allen namens de St. Caecilia-parochie. Later kwamen daar bij: : Mia Janssen, Walther Jansen en Kees de Graaf, allen namens de St. Willibrordus-parochie.

Ontmoeting met hart en ziel

Over het werk van de 'Zonnebloem'

De meeste mensen kennen de 'Zonnebloem' waarschijnlijk van 'de boot': de grote vakantiecruiser waarmee het Nationaal Bureau vakantie weken aanbiedt aan ouderen en gehandicapten die niet zonder zorg op vakantie kunnen. De Nationale Vereniging organiseert ook vakantie weken in zorghotels in binnen- en buitenland en sinds kort ook een begeleide vliegvakantie op Mallorca. Daarnaast biedt zij dagtrips aan, zoals rondvaarten door de Amsterdamse grachten en andere, op zorg en begeleiding geselecteerde bestemmingen. Alle Zonnebloemactiviteiten zijn bedoeld voor hulpbehoevende of eenzame ouderen, mensen met een lichamelijke handicap of mensen die in een sociaal isolement leven.

Regio's en afdelingen

Naast het Nationaal Bureau zijn er de regio's. Zij zorgen in een kleiner gebied voor begeleiding van afdelingen. De regio's kunnen evenementen in de directe omgeving organiseren die te grootschalig zijn voor de kleinere afdelingen: een regionale vakantie week, theatervoorstelling, meimaandviering of ééndaagse boottochtjes (bijvoorbeeld naar de Biesbosch). Het Nationaal Bureau en de regio's hebben geen gasten, zij geven alleen ondersteuning.

Bezoekwerk

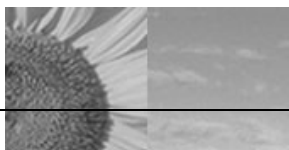
Het eigenlijke Zonnebloemwerk vindt plaats in de afdelingen. De afdeling Berkel-Enschot bestaat al ruim 25 jaar. Onze belangrijkste taak is het bezoeken van mensen. Onze vrijwilligers maken – in overleg met de gasten – zelf afspraken over tijd en duur van de bezoeken. Een luisterend oor, gewoon een gezellig praatje, een spelletje schaak of samen een terrasje pikken kunnen soms al wonderen doen. Vaak gaat het om activiteiten die voor anderen soms de gewoonste zaak van de wereld zijn. De vrijwilligers komen zeven keer per jaar bij elkaar om te vergaderen. Daarnaast zijn er de nieuwjaarsborrel en ons vrijwilligersuitje waarbij we met elkaar iets leuks ondernemen.

Gastenraad

Onze afdeling heeft ook een gastenraad die adviseert in wat we anders of nog meer kunnen doen en die ideeën aandraagt voor optredens voor de activiteitenmiddagen. Want naast het bezoekwerk hebben we ook onze eigen uitstapjes en activiteitenmiddagen. Zo organiseren we ieder voorjaar een ontspanningsmiddag en in juni een dagtocht met de bus. Vorig jaar hebben we bijvoorbeeld een mooie tour naar Zeeland gemaakt waar we een vlindertuin en een bakkerijmuseum hebben bezocht. In december bieden we onze gasten een kerstviering aan. Drie keer per jaar gaan we met gasten en vrijwilligers uit Berkel-Enschot voor een vakantieweekje naar Huize Woldersven in Waalre.

En dan is er natuurlijk de Zonnebloemloterij waar we ieder eerste weekend van juni mee op het winkelcentrum staan. De opbrengst hiervan is deels voor het werk van het Nationaal Bureau en de regio, maar een gedeelte is ook voor onze eigen afdeling. Daarmee en met de sponsoring van onder meer de Rabobank en de Dorpsraad kunnen wij onze activiteiten uitvoeren.

Natasja Werner

Meer weten over het Zonnebloemwerk?

Meer over het Zonnebloemwerk is te vinden op www.zonnebloem.nl. Via deze website kunt u ook onze afdelingswebsite bezoeken, waar meer informatie over ons werk staat.

Sinds kort heeft de 'Zonnebloem' ook activiteiten ontwikkeld voor lichamelijk gehandicapten van 18-45 jaar. Voor deze jongeren is een speciale website in het leven geroepen: LinQ (zie www.zonnebloemlinq.nl).

Spreekt het Zonnebloemwerk u aan en mocht u via persoonlijk contact nog meer willen weten over het Zonnebloemwerk in onze afdeling, neem dan contact op met Natasja Werner (013-5400571) of Henk Lemmens (013-5331061)

Scouting Livingstone Groep

Gesprek met Henk Granneman

Maar liefst sinds 1979 bestaat Scouting Livingstone Groep Berkel-Enschot; meer dan een kwart eeuw. Henk Granneman is al negentien jaar betrokken bij het bestuur, waarvan veertien jaar als voorzitter. Ooit begonnen omdat zijn kinderen bij de scouting gingen, is hij al die tijd aangebleven; tot aan het einde van dit seizoen, wanneer hij de voorzittershamer aan zijn opvolger zal overdragen.

Blokhut

De wijze waarop binnen de scouting met elkaar wordt gewerkt, heeft Henk altijd aangesproken. Kinderen leren samenwerken, mogelijkheden verkennen en er samen op uit te trekken. Ter illustratie leidt Henk mij rond door het gebouw ('de Blokhut') dat ze een jaar geleden betrokken. Een mooie, ruime keuken, waar de leiding op zaterdagmiddag nog vaak lang napraat en naborrelt. Een prachtige toilet- en doucheruimte, een zolder met tenten, pannen, gereedschap en allerlei andere zaken die je van de scouting mag verwachten. En dan zijn er natuurlijk de ruimten voor de activiteiten van de groepen ('speltakken'). De Blokhut is, vertelt Henk enthousiast, grotendeels door de leden zelf ingericht en opgebouwd; uiteraard met steun van een aannemer en enkele betrokken bedrijven uit de omgeving.

Ontdekken van verantwoordelijkheid

Scouting is populair in Nederland: met maar liefst negentigduizend leden en dertigduizend kaderleden vormt ze de grootste jeugd- en jongerenvereniging van ons land. In Berkel-Enschot zijn zo'n tachtig leden met twintig leiders actief. Vanaf een jaar of vier kun je er terecht om te spelen. Op latere leeftijd komt de nadruk te liggen op het zelfstandig ontdekken en zelf je verantwoordelijkheid nemen. Volgens Henk is het mooie dat de 'oudere' jeugd de 'jongere' jeugd opvoedt. Zo waren op het moment van ons gesprek de Rowans en Sherpa's (14-18 jaar) bezig met de voorbereidingen voor een buitenlandse reis: dagenindeling, noodzakelijke boodschappen, telefoonnummers van hulpdiensten in Nederland en in het buitenland, beschikbare budgetten enz. Allemaal zaken die deze jongelui

‘spelenderwijs’ opdoen en daardoor leren voor zichzelf en voor elkaar te zorgen en verantwoordelijkheid te nemen.

Orde en regels

De scouting werd begin 1900 door de Engelsman Robert Baden Powell (‘BP’ in scoutingterminen) opgericht. Na een lange, succesvolle militaire loopbaan raadt Koning Edward VII hem aan om deze loopbaan af te sluiten, omdat hij in de padvinderij meer voor zijn land kon betekenen. Of de scoutinguniformen hun oorsprong vinden in het leger weet Henk niet direct. Wel geeft hij aan dat discipline nog altijd een belangrijk punt is, net zoals ‘afspraak is afspraak’ en het nemen van je eigen verantwoordelijkheid. “Maar”, zegt hij, “zo streng is het allemaal nu ook weer niet. De regels die er zijn, maken ze grotendeels zelf en het gaat vooral om het plezier met elkaar.” En hij voegt er lachend aan toe, dat het voor een deel ook gewoon georganiseerd kattenkwaad is!

Met de hulp van God

Grondlegger BP is als domineeszoon godsdienstig opgevoed. In de beloften die toekomstige leden of leiders afleggen, staat dat je “met de hulp van God” je best belooft te doen, je iedereen zult helpen en dat anderen op je kunnen rekenen. Hoe zit het eigenlijk met de band naar kerk en geloof? Hoewel de katholieken al in 1938 hun eigen organisatie oprichtten, is de directe band met de kerk er momenteel niet meer, zegt Henk. Maar in ons dorp blijken kerk en gemeenschap vaak zeer nauw met elkaar verbonden te zijn; en dat geldt ook voor de scouting. Het bestuur van Scouting Livingstone Groep Berkel-Enschot bestaat namelijk voor een groot deel uit vrijwilligers die ook bij ons in de parochie een belangrijke rol in diverse werkgroepen spelen.

Vind je het leuk om ook betrokken zijn bij Scouting Livingstone Groep Berkel-Enschot? Meer informatie is te vinden op www.scoutingberkelenscot.nl. Je kunt ook gewoon op zaterdag eens binnenlopen in ‘de Blokhut’ bij het sportpark aan de Generaal Eisenhowerweg. Je bent van harte welkom!

Vincent van Baaren

Niet alleen in verdriet

Groep Steun bij Rouw

Mensen die een dierbare naaste verliezen, gaan door een diep dal. Zij staan voor de bijna onmenselijke taak het verdriet te verwerken en hun leven opnieuw invulling te geven. Een totaal ander leven waarin de geliefde persoon alleen nog in herinnering aanwezig is.

Gelukkig ondervinden veel rouwenden steun en troost van hun familie, burens en vrienden. Toch kan het ook goed doen als er buiten die kring mensen zijn, die een luisterend oor bieden. Juist als de omgeving denkt 'dat het wel weer gaat', is er veel behoefte om het verhaal te blijven doen. Het helpt om met het verdriet om te gaan.

In onze parochie proberen pastoor Pieter Scheepers en zuster Augusta deze steun bij rouw zo veel mogelijk te geven. Voormalig pastor Jan Joosten voorzag dat dit in de toekomst niet meer alleen op de schouders van het pastoraal team kon liggen. Hij heeft een aantal mensen gevraagd hem hierin te ondersteunen. Ook vanuit de gedachte dat samen-parochie-zijn vooral vorm krijgt in het delen van vreugde én verdriet met elkaar. Zo is in onze parochie de groep *Steun bij Rouw* ontstaan.

Een stukje meelopen

Wij bezoeken parochianen die een dierbaar persoon verloren hebben: hun partner, kind of ouder. Rouwen is een zware taak, die niemand kan overnemen. We kunnen het verdriet en de pijn van het gemis dan ook niet wegnemen, maar we lopen een stukje mee op de lange weg die een rouwende moet gaan. Of zoals Marinus van de Berg treffend zegt: "Je moet de weg zélf gaan, maar daarom nog niet alleen."

Wij luisteren met open oor en hart naar de woorden van het diepste verdriet. Het kan voor een rouwende al een hele steun zijn, als er mensen zijn die het verdriet verstaan en het ontroostbare beamen.

Regionale groep 'Elkaar nabij'

Voor we als groep van start gingen hebben we in de Abdij van Heeswijk twee cursussen gevolgd van de Landelijke Stichting Rouwbegeleiding.

Daarnaast 'scholen' we ons bij door middel van regionale studiebijeenkomsten en overleggen we regelmatig met zuster Augusta. In regionaal verband werken we samen met de groep 'Elkaar nabij', waarbij ook de parochies Berkel, Udenhout, Biezenmortel en de Protestantse Gemeente Oisterwijk zijn aangesloten. 'Elkaar nabij' organiseert regelmatig groepsbijeenkomsten voor lotgenoten en lezingen, zoals onlangs met Arthur Polspoel.

Hoewel we vanuit de parochie zijn ontstaan, kunnen ook rouwenden die geen binding met parochie of kerk hebben, een beroep op ons doen. Wij willen er zijn voor iedereen die rouwt.

Groep Steun bij Rouw

Theo van Eekelen

Victoire Geerts

Nelleke van den Hout

Cis Vugts

*Kwetsbaar ben je en alleen
Gelaten in herinnering
Aan wie er niet meer is
Nog zoveel te doorstaan*

*Een arm komt om je schouder
In troost en uit erkenning
Dat verdriet zo teer is
Het licht kan langzaam aan*

Fred Penninga

Waar hemel en aarde elkaar raken

Lourdes, een persoonlijke ervaring

Toen ik in 1981 gevraagd werd om als pastoraal werker mee naar Lourdes te gaan, kwam ik in een vreemde wereld terecht. Ik had nog nooit een groep pelgrims begeleid en het waren er meteen 120 in één hotel. Dankzij de collegialiteit van verplegers en brancardiers heb ik het gered en vanwege die onderlinge samenwerking en goede sfeer, ook binnen het team van pastores, heb ik een jaar later weer deelgenomen en dat is zo gebleven. De vriendschap en verbondenheid tussen ons als vrijwilligers is een grote drijfveer om mee te gaan.

Thuis bij Maria

In mijn toenmalige studietijd werd er nauwelijks over Maria gesproken en daarom was de eerste bedevaart naar Lourdes voor mij het bevredigen van nieuwsgierigheid naar de persoon van en de devotie tot Maria. In de vieringen, processies en kruisweg komt zij vaak ter sprake en is zij voor mij gaandeweg een tochtgenoot geworden. Vertrouwd om even naar haar toe te gaan in de Grot op een rustig moment, herkenbaar in wat zij als vrouw, echtgenote en moeder heeft meegemaakt en inspirerend door haar voorbeeld als gelovige, die in vertrouwen en vastberadenheid haar kind gevolgd heeft op zijn soms onnavolgbare momenten. In Lourdes heb ik het gevoel 'weer even thuis te geraken bij haar', ook al kan ik me altijd en overal op de wereld tot haar richten. Dat is een andere drijfveer om te gaan.

Ontmoeting

In de ontmoeting met mensen word ik pastor. In Lourdes gaat het juist om de ontmoeting met de ander, om gesprek, om luisteren en om dienstverlening. Ik krijg in korte tijd veel te horen van mensen: hun lief en leed, hun geloof en twijfel, hun dankbaarheid en hun opstandigheid. Zij vertrouwen ons dat toe en dat is een groot geschenk. Ik probeer samen met

anderen hun levensverhaal in verband te brengen met het verhaal van God en de mensen, hen te inspireren en de kans te geven de accu op te laden. Maar het is een wisselwerking, waarin ik leer aan het geloof en de levenservaringen van anderen en waar ik rijker van word. Het is daarin ook een ontmoeting met de Ander. Dit alles is een derde reden.

Lotgenoten

Ik zie in de talloze pelgrims mensen, die hebben leren omgaan met hun ziekte en een levenswil hebben die wonderen verricht. Ik zie hoe mensen worstelen met hun beperkingen en tegenslagen. Het relativeert mijn eigen problemen en verruimt mijn blik en mijn manier van bidden. Het maakt pelgrims ook tot ook lotgenoten van elkaar en dat is erg heilzaam. Ook dit allemaal is een reden om te gaan.

Bidden en zingen

Het samenzijn met duizenden mensen die de lichtprocessie lopen. Zingend en biddend met een kaarsje in de hand. Mensen zonder veel macht, maar wel mensen die van goede wil zijn, bidden om vrede en zoeken naar lichtpuntjes. Mensen van zoveel verschillende nationaliteiten, leeftijd, gezondheid en levensvisie die allemaal samen bijeen zijn, zonder ruzie, zonder wanklanken, elkaar bereid te verstaan over de grenzen heen. Goh, wat een visioen komt soms daar tot leven.

Vriendschap

In Lourdes hebben Annemieke en ik vrienden gekregen; een kostbaar geschenk en fijn om die vriendschap te onderhouden. Het zijn hoteliers, die ook van binnenuit als gelovige mensen, pelgrims tegemoet treden en door hun onthaal veel betekenen. Het is fijn hen weer te zien.

Lourdes heeft veel lijnen. De bisschop en zijn staf, zovele medewerkers die ik ondertussen ken, de collega's van andere bedevaartsorganisaties, het werken aan de liturgie, congressen en werkbezoeken: allemaal zaken die te maken hebben met mijn vrijwilligerswerk. Het is fijn en leerzaam.

* * *

Men zegt wel eens, dat in Lourdes hemel en aarde elkaar raken. Dat is een mooie omschrijving en daarom betekent het voor mij en anderen ook zoveel. Ik zelf ben geraakt door de boodschap die spreekt uit het leven van Bernadette en in haar ontmoeting met Maria. Ik ben geraakt door genoemde ervaringen, maar bovenal ben ikzelf 'pelgrim' die onderweg is door het leven en die mij op die weg o.a. kan laven aan zoveel wondermooie gebeurtenissen in en rond Lourdes. Dat ik me – pro Deo – mag inzetten voor anderen is onbetaalbaar en daar word ik een rijk mens van. Ik hoop dit nog vele jaren te mogen doen.

Vrede en alle goeds,

Jan Joosten

Paaskaars-icoon

Dat de vijf wierookkorrels op onze Paaskaars herinneren aan de vijf wonden van Christus op het kruis en dat de Griekse letters Alpha en Omega voor begin en eind staan, is menigeen wellicht bekend. Maar welke figuren en symbolen zijn er te zien op de icoon, die dit jaar op onze Paaskaars staat?

Verrijzenis

De icoon op onze Paaskaars is een verrijzenis-icoon: de afbeelding van de nederdaling van Jezus ter helle. Hij die door zijn dood en verrijzenis de mensen heeft verlost en de doden doet opstaan. Hij heeft de onderwereld geopend en de dood overwonnen, de geboeiden die gevangen zaten in de kluisters van de duisternis bevrijd. Adam en Eva worden door hem bij de hand genomen om als eerste met Hem te verrijzen.

Aureolen

Links op de afbeelding staat Johannes de Doper en op de volledige icoon staan ook nog de koningen David en Salomon. Deze figuren vertegenwoordigen het Oude Testament.

Rechts op de afbeelding staat Petrus; op de volledige icoon staan ook nog de apostelen Jacobus en Johannes, degenen die ook op de berg Thabor bij de verheerlijking van Jezus aanwezig waren. Deze figuren hebben geen aureool (gouden stralenkrans achter hun hoofd), omdat zij bij de verrijzenis van Jezus nog in leven waren. Waarom de figuren uit het Oude Testament wél een aureool hebben en Adam en Eva niet, is mij niet bekend. De stralenkrans achter Jezus staat symbool voor het eeuwige licht dat Jezus ons heeft beloofd en waarvoor Hij als stralende Verrezene garant staat bij de Vader.

Buitengebeuren

Op de icoon zelf zien we op de achtergrond twee rotspartijen die symbool staan voor het buitengebeuren; we zien daar ook een klein boompje opschieten. In de grootst mogelijke hardheid en droogheid kan nieuw leven ontspringen.

Alle figuren op deze icoon wijzen naar de verrezen Christus. Alleen Adam en Eva lijken om hulp en mededogen te vragen.

Wij mogen zoals al deze figuren verwijzen naar Hem en tegelijkertijd om mededogen vragen.

zuster Augusta de Groot

BUNDELTJES GELUK EN LIEFDE

Eigenlijk te mooi om weg te geven: dat zijn de bundeltjes *Geluk* en *Liefde* van Rineke Robben-Wardenaar (gedichten) en Andrea Dekkers-Scheutjens (foto's), die op zaterdag 16 juni 2007 werden gepresenteerd in het Natuurmuseum Brabant te Tilburg. Prachtig gebonden cadeauboekjes met 48 pagina's inspirerende foto's en gedichten. Verkrijgbaar via de boekhandel, prijs € 9,95 per stuk.

Vanaf 1 september 2007 exposeren de beide dames in het pand van Frame, Gilzeweg 26 te Bavel (elke zondag geopend tijdens de expositie). Tijdens deze expositie zijn ook de beeldhouwwerken van Henk Robben te bewonderen. Zeer de moeite waard om er eens een kijkje te gaan nemen! Voor meer informatie zie ook: www.gedeeldedroom.nl